

derfor, at det vilde være klarere, hvis Bestemmelsen i Slutningen af § 9 var føjet ind i Begyndelsen af tredje Stykke. Jeg tror, selve Stoffet havde vundet noget i Overfluelighed derved.

Som et ret godt Eksempel paa, hvor vidtløftigt Forslaget er, skal jeg nævne §§ 4 og 5. Sidste Stykke af § 4 omhandler, hvorledes de Penges, der anvendes til Lokale, Skriver- og Budløn m. v., skulle tilvejebringes, nemlig ved Finansloven, og i § 5, sidste Punktum, finder man tilsvarende Bestemmelser med Hensyn til Visitator for Apotekerne. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser, som ere af samme Kvalitet, af samme Art, nemlig hvorledes man skal tilvejebringe en vis Art af Udgifter, naturlig kunde have staaet i et eneste Punktum.

Men som jeg sagde før, Forslaget synes mig som Helhed at lide i høj Grad af sproglig Bredde. Jeg har ved tidligere Lejligheder beklaget, at man ikke i Ministerierne er overordentlig godt dreven i at skrive godt Dansk. Jeg har navnlig haft Lejlighed til at beklage, at man i Kultusministeriet, der dog særlig burde have Forstand paa Kultur, vel ogsaa dansk Kultur, somme Tider skriver et ret mjerabelt Dansk. Jeg skal gøre Justitsministeriet den Indrømmelse, at det skriver klart og forstaaeligt, at dømmes efter dette Forslag, men det skriver efter min Mening ufornelig bredt. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa enkelte Punkter, hvoraf det formentlig vil fremgaa. Der er fastsat i § 8, hvilke Opgaver Sundhedsraadet skal have. Det skal have det overordnede Tilsyn med hele Sundhedsvæsenet; men den almindelige Regel, som er givet i § 8, hvor den er paa sin Plads, genfinde vi i mange følgende Paragraffer. Hvis ærede Medlemmer, der have læst § 8, læse videre, ville de i § 10 finde samme Bestemmelse. Der staa: „Det overordnede Sundhedsraad har i Medfør af sin Stilling som Overtilsyn“ o. s. v. Det er kun en Gentagelse af § 8. I § 11 saa vi ganske den samme Bemærkning om igen. Paragraffen begynder saaledes: „I sin Egenkab af øverste Raadgiver for det offentlige“ o. s. v. Det er i Virkeligheden det samme Punkt, som er omhandlet i § 8. Og i § 13 gentager Ministeriet den samme Tante: „I Medfør af sit Overtilsyn med Apotekervæsenet har det overordnede Sundhedsraad“ o. s. v., uagtet det i § 8 er foreskrevet, at dette overordnede Sundhedsraad har Overtilsynet med alle sanitære Forhold. Forslaget vilde, synes det mig, vinde noget i Klarhed, og jeg tror ogsaa i Klarhed, hvis man udstød de overflødige Ting af disse Paragraffer.

Hvis ærede Medlemmer ønske et Eksempel paa, hvorledes en Paragraf er affattet bredt i sin Helhed, vil jeg henvise til § 12. Jeg vil paatage mig at skrive denne Paragraf sammen med i det højeste Halvdelen af de Bogstaver, Justitsministeriet har brugt. Ja, jeg tør endogsaa vove den Paastand, at Paragraffen saa vilde blive mere klar og let fattelig. Smidertid skal jeg ikke her paa dette Punkt af Forhandlingerne give mig til at redigere den, men maa jeg henlede det ærede kommende Udvalgs Opmærksomhed paa denne Sag. Jeg tror, det er betimeligt at gøre det, efter at vi have vedtaget lærlig at skulle tage os af Lovforslagernes Affattelse, og da jeg nu er bleven opmærksom paa nogle — som det forekommer mig — Skrøbeligheder ved denne Lov. Enkelte Steder i dette Forslag kunde tyde paa, at man oppe i Justitsministeriet har en Slags Else Skolemesters til at udbille, forbedle og fuldkommengøre Sproget. Saaledes naar det i § 9 hedder, at Sundhedsraadet har det overordnede Tilsyn med alle de der nævnte Mennesker, „for saa vidt angaar deres Embede, Forretninger og Pligter som saadanne“. Det er ganske Else Skolemesters Stil, hvor det samme Begreb skal gentages i det mindste 3 Gange. Smidertid, det er nu dog det mindre væsentlige. Jeg erkender, at det væsentlige ved et Forslag er dets Indhold, men jeg sætter ogsaa Pris paa at det har en klar og koncis Affattelse. Jeg tror, at Forslaget kunde som Helhed skrives med omtrent Halvdelen af de Ord, der ere anvendte hertil. Jeg tror, at der saa vilde kunne staa ganske de samme Bestemmelser, maatte endda med et nok saa tilgængeligt Indhold.

Jeg skal derefter vende mig til enkelte Realiteter i Forslaget. Som jeg sagde straks, erkender jeg, at vi ikke vedblivende kunne betro Sundhedsvæsenet til den Ordning, det har nu under Sundhedskollegiet. Man kan ikke forlange, at Folk skulle uden videre Erstatning paatage sig et saa stort Arbejde, som det i Virkeligheden er. Men det er dog et Spørgsmaal, om ikke dette her er for stort igen. Man vil bygge et helt Departement. Det skal bestaa af en Medicinaldirektør, og han kan naturligvis ikke have mindre end to under sig og saa oven i Købet tilforordnede for forskellige Specialiteter. Jeg slutter af den Lønning, der er foreslaaet for Medicinaldirektøren, at Meningen er, at denne Mand ikke skal have andet at bestille end at være Medicinaldirektør. Derimod er det tvivlsomt, hvorvidt de to Medicinalraader, som skulle lønnes med 3,000 Kr. hver, ikke maa have Lov til